

KRVAVÉ STÍNY

metafora

JÉRÔME LOUBRY

Francouzský noir od autora bestselleru **ÚTOČIŠTĚ**

**Nový strhující thriller s prvky hororu od držitele
prestížního ocenění Prix de Cognac a ceny Plume
libre d'Argent.**

Julien Perrault je jmenován policejním náčelníkem v izolované
vesnici Smrthora, vlastněné bohatým panem Albertem de
Thionville. Krátce po Julienově nástupu tu ale dochází ke
krvavým úmrtím a hlasy zemřelých se zdají být skutečnější
než skutečnost.

Syrovou pravdu možná odhalí až mladá novinářka Camilla,
která po čase přijíždí na toto místo opředené mýty...

*„Jérôme Loubry ovládá umění podstrkovat vám falešné stopy
a znovu vás vtahovat do děje. A vy se toho nemůžete nabažít!“*

– Page des Libraires

*„Autor předvedl neskutečnou hru se čtenářem, při které se tajil
dech a na kterou dlouho nezapomenu.“*

– čtenářská recenze, Databáze knih

Jérôme Loubry
KRVAVÉ STÍNY

JÉRÔME LOUBRY

KIRVAVÉ
STÍNY

Přeložil Tomáš Havel

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Les Soeurs de Montmorts by Jérôme Loubry © Calmann-Lévy, 2021

Published by Calmann-Lévy, France

Translation © Tomáš Havel, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625- 680-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625- 679-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-244-8 (print)

Loanovi.
A čarodějnicím všech věků.

Někteří autoři doporučují seznam písniček nebo hudebních doprovodů k četbě. Přijde mi to jako originální a zajímavý nápad, protože sám, dřív než se dávám do psaní, poslouchám různé hudební tituly, které odpovídají atmosféře mého příběhu a pomáhají mi v soustředění. Dovolte mi však posunout nápad ještě o kousek dál. Představte si, že doporučené tituly nesouvisejí se všeobecnou náladou románu, ale s jednotlivými místy a postavami. Trochu jako divadelní program, v němž se můžete ještě před rozhrnutím opony dočíst o vztazích a různých podrobnostech týkajících se postav hry. Je na vás, zda je budete (samozřejmě legálním způsobem) poslouchat, nebo ne. Zkuste to však s první z nich a vězte, že tato „zkušenost“ by se vám mohla při čtení hodit...

Hora mrtvých a dva pahorky – Agnes Obelová:

„Camera’s Rolling“.

Vesnice Smrthora – Early Day Miners: „In These Hills“.

Albert de Thionville – Nick Cave and The Bad Seeds:

„Hollywood“.

Éléonora – Sigur Rós: „Von (Live)“.

Neznámá rusovláška – Early Days Miners: „Autumn Wake“.

Sélèna – Sigur Rós: „Samskeyti (Live)“.

Julien – Max Richter: „The Departure“, v interpretaci Langa Langa, Deutsche Grammophon.

*Život je zkušenost,
zkušenost je však nelidská.*

David Mallet

Není horšího trestu než výčitky svědomí.

Seneca

CESTA (1)

„Kam jedeme?“ zeptala se Camilla a tázavě se podívala na řidičku.

Ta od chvíle, kdy vyjely z podzemního parkoviště, skoro nic neřekla. Soustředila se na řízení, v obličeji se jí zračila ohromná únava, pleť měla bledou, jako by trpěla nějakou záluďnou nemocí.

„V mailu, který jste ode mě dostala,“ odpověděla Éliša, aniž spustila oči ze silnice před sebou, „jsem vám napsala, že vám nabízím informace o tom nejděsivějším příběhu, jaký jste kdy slyšela. Takže to, co vám chci sdělit, musím podpořit důkazy, jinak byste mi nemohla uvěřit. Jinak byste si o mně pomyslela, že jsem buď lhářka, nebo že jsem se zbláznila.“

„Nepsala jste nic o tom, že pojedeme mimo město,“ poznamenala Camilla. Okénkem vozu sledovala okolí.

„To je pravda, to jsem měla,“ přiznala Éliša, podívala se na Camillu a chabě se usmála. „Až budeme na místě, tak to pochopíte. Ale ničeho se nebojte, nejde o léčku nebo o cokoli takového. Nemusíte mít strach.“

Z obličeje mi jde vyčíst strach? pomyslela si Camilla a přestala věnovat pozornost krajině za sklem. *Z nejistého hlasu?*

Ne, strach nemám, jsem jenom zvědavá a... nesvá z toho, že sedím vedle neznámé ženy.

Děťinským gestem automaticky sklopila sluneční clonu a v zrcátku si ověřila, že v obličejí vypadá dobře. Nevšimla si žádných známek zranitelnosti. Tmavohnědé mandlové oči netěkají, vyzařuje z nich sebejistota. Není bledá, rty se jí nechvějí. Neklidná je jen uvnitř.

Vůz opustil hlavní třídy v centru města a rychle se propracoval na předměstí. Místo ulic osvětlených spoustou rozzářených výloh teď obě ženy projížděly temnými a pustými čtvrtěmi, nakonec zmizelo i mdlé světlo pouličních lamp a uprostřed polí si je převzal na starost měsíc v úplňku. Camilla pomyslela na mail, který před týdnem našla ve služební schránce.

Nabízím Vám materiál na první senzační článek ve Vaší rozbíhající se kariéře – až si tu větu přečtete, určitě budete mít za to, že jde o špatný vtip, ale není to tak. Myslím to vážně. Na důkaz poctivosti Vám dám jednu informaci, jakousi jednohubku, která Vás navnadí. Bezpochyby jste slyšela o událostech, o nichž se před dvěma lety hovořilo v souvislosti s vesnicí Smrthora. Nemálo médií se té záhadě tehdy snažilo přijít na kloub. Šlo o hromadnou halucinaci? Státní komplot? Projev čarodějnictví? Všichni samozřejmě narazili na hráz mlčení a advokáty majitele vesnice. Ode mě se můžete dozvědět, co přesně se tam stalo. A nic za to nechci. Je čistě na Vás, jestli mi uvěříte, nebo ne. Vydáte-li se však se mnou na cestu, už se nedokážete zastavit, budete muset dojít

až k pravdě. Budu na Vás čekat v pondělí ve 20 hodin ve veřejných podzemních garážích v rue Saint-Exupéry. Hledejte černý Volkswagen Polo v podlaží -2.

Novinářka byla na vážkách. Opakovaným čtením mailu v ní však narůstala chuť dozvědět se víc. Druhý den se rozhodla, že nemá co ztratit. V horším případě promrhá hodinu času, v lepším by mohla nastartovat kariéru.

„Představte si,“ pokračovala Éliša bezbarvým hlasem, „že bych vám řekla, že mě tenkrát v noci vzbudilo ponuré vrzání na půdě. To byste mi věřila, ne?“

„To ano, samozřejmě.“

„Kdybych ale dodala, že vrzání způsobuje duch, tak už byste měla mnohem větší problém mě brát vážně?“

„V tom případě ano,“ přiznala Camilla.

„No a přitom jde právě o to. K tomu, abych vás o tom přesvědčila, nemá význam popisovat praskání a vrzání starých prken v podlaze, které usilovně způsobuje nějaký přízrak, jen co zavřu oči, ale toho ducha vám ukázat.“

„Já na duchy nevěřím,“ prohlásila novinářka. Přitom vlastně nevěděla, jestli je to pravda.

Prostě o tom nikdy nepřemýšlela.

„Skutečně? Možná proto, že jste zatím žádného neviděla... Ale než se dostaneme k vyústění mého příběhu, tak dvě hodiny cesty, co máme před sebou, využiju k tomu, abyste se seznámila s celou tou historií. Sáhnete prosím pod sedadlo a vezměte si, co tam najdete.“

Camilla poslechla. Shýbla se a rukou nahmatala oranžovou obálku z tuhého papíru. Položila si ji na klín a vytáhla z ní textem potištěné stránky, sepnuté sponkami z tlustého drátu. Nadzdvihla titulní list a přečetla si úvodní slova: První jednání. Nakresli mi beránka!

„Je to něco přes dvě stě stránek,“ upřesnila Éliisa a koutkem oka pozorovala spolujezdkyni, která už listovala obsahem obálky. Zatímco budu řídit, můžete si v klidu číst. Na nic se mě neptejte, odpovědi naleznete po příjezdu. Až tam budeme, ukážu vám důkazy. A zeptám se vás: pořád si myslíte, že duchové neexistují?“

PRVNÍ JEDNÁNÍ

NAKRESLI MI BERÁNKA!

SKUTEČNOST ČÍSLO JEDNA

Aspirin, jak ho známe dnes, existuje už víc než sto let. Ovšem díky jednomu z nejstarších lékařských pojednání – Ebersově papyru – víme, že ve formě odvaru se používal už před více než třemi a půl tisíci lety. Aspirin neboli kyselina acetylsalicylová se používal a předepisoval nemocným po mnoho století ve starém Egyptě, později díky Hippokratovi i v antickém Řecku. Na mozek účinkuje tím způsobem, že blokuje tvorbu hormonů, jež prostřednictvím elektrické aktivity působí na receptory bolesti.

Aspirin pochází z kůry vrby bílé. Tento strom se využíval i v čarodějnictví – vrbovým lýkem si čarodějnice připevňovaly košťata k násadě.

1.

SMRTHORA 12. PROSINCE 2019

Vincent nastavil tvář padajícím vločkám a zadíval se na oblohu. Mléčně bílá oblaka opatrně a střídme pudrovala krajinu. Chlapec ale věděl, že za chvíli, až se setmí, se strhne sněhová bouře a vichr se sněhem pokryjí střechy domů ve Smrthoře i okolní pole hutnou a pevnou vrstvou. Mají pár hodin, dvě, nanejvýš tři, k zahánění stáda pod střechu. V mlze, která se zvedala ze země a spojovala ji s oblohou, se snažil zahlédnout Jeana-Louise. Jeho postava se jako přízrak vynořila kousek od ohrady. Vincentovi došlo, že parták už žene stádo k ovčínu, zabořil tedy krk mezi ramena a vydal se za ním. Pracovali spolu už dva roky. Práce pastýře nebyla z těch nejjednodušších, hlavně pro mladého dvacetiletého muže. Mohl si však díky ní opatřit to, co mu rodiče nedokázali zajistit. Auto, alkohol – dobrý, ne ten, co se pije u Mollie –, a hlavně zájem stejně starých holek, které neustále shánějí odvoz do nočních podniků v okolních městech. *Jednou*, sliboval si Vincent každý den, když si ráno oblékal modráky, *budu*

mít dost peněz, aby se o mě začala zajímat Sybilla. Koupím si knihy, ty samé, co má ona, a u dobré večere si budeme povídat o jejích oblíbených spisovatelích, o Camusovi, Sartrovi, Saint-Exupérym...

Občas se o tom bavil s kolegou Jeanem-Louisem. Starý muž – Vincent ho považoval za starého, přestože se nikdy nedozvěděl, kolik mu vlastně je (*čtyřicet? padesát?*), a Jean-Louis mu to odmítal říct, pokaždé ho odbyl poznámkou: „Do toho ti nic není“ – ho pobízел, ať si jde za svými sny. A navzdory navenek neotesanému dojmu ho nabádal, ať se nikdy nezříká toho, v co věří. Vincentův „opatrovník“ často s povzbuzujícím úsměvem dodával: „Možná že to děvče pochopí, kdo ve skutečnosti jsi, a já zůstanu na ovce sám.“ Vincenta pokaždé píchlo u srdce, když tohle starý ovčák řekl. V hloubi duše věděl, že ačkoli je Jean-Louis neotesanec, který se láhvi – láhvi se špatným alkoholem, tím od Mollie – podívá na dno častěji, než je zdrávo, není to špatný chlap. Mnoho lidí z vesnice ho považovalo za nepřijemného a sprostého krobiána. „Patří prostě k těm, co neumí jednat s lidmi, tím pádem se spousty z nich dotkne, hlavně těch, co nemají ponětí, co obnáší práce ovčáka,“ opakoval si Vincent, když slýchal stesky na svého kolegu.

Pravou rukou si zaclonil oči a znovu zahlédl masivní stín Jeana-Louise. Švihl vrbovým prutem v ledovém vzduchu a řídil své stádo jako dirigent orchestr. Ozvěna strohých a přesných povelů dolétla až k Vincentovi, a tak taky máchl holí, aby popohnal několik vzpouzejících se oveček.

„Tři chybí!“ křikl Jean-Louis hodně nahlas, aby přehlušil sílící vítr.

Musejí je najít ještě před setměním, jinak se o ně postarají vlci nebo mráz. Vincent se rozhlédl kolem dokola. Pastvina nebyla velká, ale rostlo na ní dost stromů, křoví

i husté vysoké trávy, za nimiž se mohlo pár zvířat skrýt před jejich zraky.

„Jdu se podívat támhle tudy!“ ukázal Vincent na jih, ke skalní stěně na úpatí hory tyčící se nad Smrthorou.

Po pár krocích po vlhké zemi se na chvilku zastavil a podíval se směrem k vrcholu nad sebou. Netušil, kdo terénní vyvýšeninu nazval horou, jemu připadala spíš jako veliké skalisko, a přestože kvůli nakupeným nízkým oblakům u skalní stěny nedohlédl až na vrchol, věděl, že na výšku měří jen sto třicet sedm metrů, tedy mnohem méně, než obvykle hory měřívají.

Opatrně postupoval kupředu, dával přitom pozor na sebemenší náznak pohybu v okolí. Pár kroků od stěny se zastavil, uvědomil si, na jakém místě zrovna stojí. Vpravo od něj vymezovala nepřekročitelnou hranici kovová mříž bývalého hřbitova. Za ni už několik set let nikdo nevstoupil. Vincent mimoděk znovu pohlédl vzhůru, k vrcholu hory ztrácejícímu se v mlze. Odtud se, podle toho, co mu jako malému klukovi vyprávěla matka (ta to zase slyšávala od svého otce, stejně jako všichni obyvatelé Smrthory od svých předků), kdysi shazovaly odsouzené ženy. Mladý ovčák se snažil zahnat tuto představu, ale nedařilo se mu to. Bezděčně popošel ještě blíž k holé, vlhkem se lesknoucí skále. Natáhl ruku s pevným úmyslem položit dlaň na kámen, pohladit jeho drsný povrch a hodit rukavici pověrám, podle nichž je hora stejně jako vesnice pod ní prokletá. *Ještě pár centimetrů, povzbudil se cestou podél plotu bývalého hřbitova, čarodějnice neexistují, nikdy neexistovaly, jsou to jen báčorky ke strašení dětí, který až vyrostou, objeví pěšinu vedoucí po hřebenu týchle maličké hory, vydají se po ní nahoru, vypijou tam pár láhví a s vesnicí u nohou se zasmějou dětinským pověrám...*

Už už se chystal konečky prstů dotknout kamene, když vtom ho z letargie vytrhl mocný hlas.

„Vincente! Už je mám! Pojď mi pomoci zahnat je dovnitř!“

Chlapci chvíli trvalo, než si uvědomil, co dělá. Zadíval se na své nohy a chystal se co nejdříve zmizet z místa, kde už stovky let odpočívají kostry. Jsou jen pár centimetrů pod zemí, věděl totiž (jako všichni ve Smrthoře), že některé odsouzené nikdo nepohřbil a jejich roztržštěná těla nechali ležet tak, jak dopadla.

„Co tady, ksakru, dělám?“ zalátelel a vydal se zpátky. „Jako bych sem šel proti své vůli, jako by mě sem něco táhlo...“

Utíkal až k Jeanu-Louisovi, zakrýval rozrušení, nedával na sobě znát úlevu, že už není sám ve stínu skaliska.

„Co je? Potkals ducha, nebo co?“

„Ne, bolí mě hlava, nejspíš z té zimy...“

„Máš se pořádně oblíct, říkám ti to furt!“ pokáral ho ovčák a klackem přetáhl posledního vzpouzejícího se berana.

„Prosím tě...“ zeptal se Vincent, pořád nedokázal zahnat nepříjemný pocit, který ho ovládl. Točil se k hoře zády jako plavec prchající před příliš velkou vlnou. „Už jsi slyšel něco o tom, co se tady povídá? O vesnici? O týchle směšný hoře a lesích okolo?“

„No jasně, každé večer, když zajdu k Mollie na skleničku!“ odpověděl pobaveně Jean-Louis. „Jenomže, chlapče, na rozdíl od tebe, nejsem odsud... takže na mě podobný povídky... No nic, jdu zavřít ovčín, počkej tady...“

Stařec, kterému ve skutečnosti bylo jen dvaapadesát, se zrovna skláněl nad taškou se svými věcmi, když se ne-dalekým lesem s kvílením prohnal zuřivý nápor větru, rozvlnil jeho obrysy a narazil do skály.

„Z toho podělanýho větru budu mít snad smrt! Dneska platím první rundu já, potřebuju pořádně rozmrznout! Jeane-Louisi?“

Kolega se přestal hýbat. Strnul s rukama v tašce, a když ho tak Vincent viděl, měl za to, že si z něj zase tropí žerty. Jean-Louis to čas od času, když měl dobrou náladu... nebo když byl opilý, dělával. Předstíral, že se nemůže hýbat, určitě to myslel jako odvetu za to, že si ho mladý parťák pravidelně dobírá pro jeho „pokročilý“ věk...

„Nech si těch srandiček, dneska je na to strašná kosa...“

Jean-Louis pozvolna, jako komický mim, bez jediného slova otočil hlavu směrem k Vincentovi. Mladý ovčák měl sto chutí praštit ho pěstí do ramene, aby si už nechal těch vtípků, ale hned ho to přešlo, všiml si totiž kolegova pohledu – panenky měl stažené do uzoučkých průzorů a po tvářích mu stékaly slzy. Vincenta zamrazilo v zádech z toho, že ovčák neupírá pohled na něj, ale na horu v pozadí, jako by ho stěna z vápence a žuly hypnotizovala.

„Jeanne-Louisi... co je to s tebou? Ty... pláčeš?“

Nikdy se nestalo, že by se hromotluk zachvěl, že by si postěžoval na zimu nebo vítr, že by před čímkoli couvl. Vincent staršího ovčáka považoval za skálu, za mnohem mohutnějšího a pevnějšího, než je tahle hora. Byl v kondici, nic ho nemohlo vyčerpat... Co se stalo, že se takový obr dá zničehonic do pláče, přemítal Vincent, zatímco Jean-Louis vytáhl z brašny lovecký nůž.

„Ty teď zůstaneš tady, chlapče, rozuměls?“

„Nebo... jo, ale...“

„Už je to tady,“ zamumlal sotva srozumitelně ovčák. „Vím, kdo jsem a co jsem udělal... Už je pozdě, vrby to říkají...“

„Co to povídáš...“

„Ty je nevidíš?“ zařval Jean-Louis, z očí mu tryskalo šílenství. Upřeně sledoval neviditelný bod na zemi, pár metrů od Vincenta.

„Co... koho...? Nikoho nevidím!“ zadrmolil chlapec a rozhlížel se do všech stran.

„Moje děti,“ zamumlal ovčák, „podívej...“

Pak se smutně pousmál, otočil se a šel do ovčína. Ve slabé vrstvě sněhu za ním zůstávaly tmavé stopy. Vincent se za ním díval, ochromený tím, co slyšel, a pohledem na nůž s mohutnou čepelí.

Jean-Louis zmizel v boudě, zděšené bečení ovcí okamžitě přešlo do bolestného smrtelného nářku. Chlapec dlouho stál v zimě, neschopný se hnout, neschopný pochopit, co se to před ním odehrává. Teprve po pár minutách, když ovčák zase vyšel ven a z oblečení nacucaného teplou krví vycházela pára, se Vincent rozběhl jako smyslů zbavený směrem k Molliinu hostinci, utíkal, co mu nohy stačily, před ztichlou horou a doznívajícím nářkem zvířat.

Sybillina Kronika Smrthory

Ráda bych vám představila svou vesnici.

Představte si Smrthoru jako starou venkovskou tvrz, jejíž obyvatelé jsou uzavření mezi mohutnými zdmi. Vůbec z toho ale nejsou smutní, věnují se tomu, čemu mají, a s povděkem hledí na skalní štít, tyčící se nad obzorem jako ohromný náhrobek, jenž má živým připomínat význam mrtvých.

Název Smrthora je totiž opravdu odvozený od toho, že nad obcí bdí hora spojená se smrtí. Ves pod ní se v dávnych dobách nepochybně jmenovala jinak, v paměti lidí ani v historických knihách se o tom však nic nezachovalo. Po vypuknutí čarodějnických procesů v Sancerre, v Aix-en-Provence a o půlstoletí později v Loudonu se i Smrthora stala na nějakou dobu dějištěm kolektivní hysterie. V roce 1696 se mezi obyvateli začala šířit zvěst o tom, že matka Louisa a její čtyři dcery dokážou lidem pomoci od jakékoli nemoci. Stačilo k tomu podstoupit jakýsi očištný rituál, při němž se postižený položil nahý na zem. Po nesrozumitelných zaříkadlech, pronášených matkou a dcerami, měl vypít silný odvar z kůry vrby bílé. Zpočátku tomu, co vyprávěli Louisini pacienti, ve vesnici

nikdo nevěnoval pozornost, ovšem poté, co se starosta dozvěděl, že stejné činy prováděné v nejrůznějších krajích Francie se považují za projevy čarodějnictví, vypukl poprask. V roce 1698 cize znějící jméno – Salem – podpořilo názor, že podobné praktiky se netýkají jen některých francouzských krajů, ale i dalších zemí. Zlo je na světě a daří se mu šířit – a tak se starosta snažil chorobu zastavit tím, že nechal odsoudit k smrti celou rodinu. Uspořádal se fraškovitý proces, v němž bylo všech pět žen obviněno nejen z toho, že praktikovaly zařikávání našeptávaná ďáblem, ale i z toho, že se v noci o sabbatech oddávaly sexuálním orgiím, že působily duševní zkázu obyvatelům vesnice a vyvolávaly u nich ztrátu paměti. Oběti si skutečně stěžovaly na to, že z rozhovoru s Louisou, za níž se vydaly, ať už z důvodu vyléčení horečky, migrény nebo bolestí jiného druhu, si pamatují jen velice málo.

Po vynesení rozsudku odvěkli odsouzené až na vrchol hory, tyčící se nad vesnicí už od dob, kdy se Bůh rozhodl zalidnit Zemi. Těla matky a čtyř dcer se po pádu dolů roztříštila o zmrzlou zem, pochmurné praštění kostí pak stoupalo podél skalní stěny vzhůru zpátky k uším těch, kteří v kolektivním nadšení sledovali popravu. V následujících měsících si mnoho z nich pomyslelo, že právě v té chvíli na ně čarodějnice seslaly kletbu, že praštěním svých kostí obloudily rozum mužů a ti od toho okamžiku začali podezírat většinu žen z toho, že jsou také posedlé ďáblem. Z vrcholu skály byly svrženy další čarodějnice, nebo aspoň ty ženy, jež tak označil soused, milenec, občas dokonce i manžel, a stala se z ní Hora mrtvých a z vesnice později Smrthora.

Hysterie zuřila až do počátku osmnáctého století, dokud v důsledku lidského běsnění líheň čarodějnic nevyšla a ze Smrthory neodešli poslední obyvatelé.

Tolik tedy k dějinám vesnice. Následně můžeme přejít k zeměpisné situaci.

Vesnice Smrthora se rozprostírá v jakési výchlipce, slepé ulici. Shluk domů svírají ze dvou stran dva lesní masivy, velký a malý pahorek, v jižní části toto údolíčko přepažuje nepřekonatelná stěna Hory mrtvých. Jediná cesta, krajská silnice č. 1820, vás sem dovede od severu. Vine se jako rozmarňý had, zařezávající se v úvozech mezi okolní kopečky.

Někteří z nás si vzpomenou na pověsti a legendy o původu Smrthory. Jiní si z nich dělají blázy, nemluví o nich ani neposlouchají vyprávění těch, kteří znají od rodičů příběhy předávané z generace na generaci. Odtud pochází známé místní rčení k označení bezvýznamných témat, kterým nestojí za to věnovat pozornost: je to jen *sněhová vločka*.

Takže oběti procesů, ženy označené za čarodějnice, několik set let starý hřbitov založený hned pod skalou, protože v té době bylo praktičtější pochovávat mrtvé přímo na místě, kam spadli, to vše je podle mnohých jen *sněhová vločka*. Vrchol nad vesnicí pro ně dnes už představuje pouze ohromnou skálu, velkodušně nazývanou hora, neužitečnou, patřící nenávratné minulosti, která zadržuje mlhu proudící z velkého a malého pahorku, rosí se vlhkem a zakrývá výhled na západy slunce.

Tu vesnici považují za svou, narodila jsem se tady.

Mám ji ráda jako nedílnou součást svého těla a nikdy bych z ní nemohla odejít. A tak mi ani nevadí, že některým z vás budou tyto řádky připadat zbytečné. Rozhodla jsem se na tomto blogu publikovat zápisky o staré tvrzi zvané Smrthora, vzdát jí poctu, aby povědomí o její historii nikdy nevyhaslo.

Vše ostatní je jen sněhová vločka.

P. S. Abych nezapomněla, za tři dny v naší vesnici dojde k malé události! Na místo všemi postrádaného bývalého velitele policie nastoupí nový. Potěšilo by mě, kdyby se u všech obyvatel setkal s co nejsrdečnějším přijetím!

2.

SMRTHORA 10. LISTOPADU 2021

Julien seděl u stolu v sále hostince už ve čtvrt na osm. Mollie mu přinesla kávu, dřela přitom nohama o podlahu, jako když vzpouzející se oslík drhne kopyty o zem, policistovi na pozdrav odpověděla jen krátkým odkašláním. Přidala poleno do už beztak dost naloženého krbu, jako by chtěla naznačit, že přijde až zase zadlouho, a vytratila se pryč. Policista osaměl, ani na chvilku nezapochoval, že je jediným ubytovaným hostem v podniku. Mrkl směrem k baru, kde se vršila hromada sklenic, které hostinská předchozího večera už bezpochyby neměla sílu umýt. Výběr ubytování na dobu, než mu stěhováci přivezou všechny věci, byl snadný – ve Smrthoře je jediný hotel, „U Mollie“. *Aspoň kafe je tu k pití*, usmál se Julien a upil ze šálku. Na protější stěně visely fotky v rámečcích. Když se včera dostavil do recepce – k nálevnímu pultu s hromadami nejružnějších věcí –, Molliin manžel Roger ho uvítal překvapeným úsměvem.

„Vy jste nový šéf policie?“

„Přesně tak, nastupuju zítra,“ upřesnil Julien, aniž vlastně věděl proč. *Může za to nejspíš únava*, usoudil při pomýšlení na pětihodinovou cestu za volantem, kterou měl za sebou.

„A tady chcete zůstat na jednu noc?“

„Přesně tak, jestli teda máte volný pokoj,“ usmál se Julien.

Roger sarkastickou poznámku nechal být, ale profesionálním reflexem přehlédl sál, v němž kromě ženy skloněné nad šálkem čaje tak, jako by svému lektvaru šeptala ta nejskrytější tajemství, a staré kočky rozvalené u krbu nikdo nebyl.

„Lidi chodí hlavně večer, po práci...“ odůvodnil to Roger a utíral přitom skleničku. „Doufám, že vám nevadí hluk, některý hosti se rozpijou a pak nevědí, kdy přestat...“

„Je to jen na jednu noc, nějak to přežiju,“ slíbil Julien.

Zatímco Roger odešel pro manželku, aby hostu ukázala pokoj, šel si Julien prohlédnout fotky na stěně. Většina snímků byla pořízena při různých oslavách, muži a ženy s rozesmátými tvářemi, zarudlými od alkoholu a slavení, na nich zdvihali sklenice do objektivu. Jeden obrázek visel trochu stranou od přehlídky veselí a působil výrazně odlišnou atmosférou. Byl na něm zpustlý hřbitov, staré, omšelé kříže už nestály rovně, nesměřovaly přímo k nebeskému ráji, naopak vypadaly, že se nachylují směrem k peklu, shýbaly se k zemi, jako by v ní nebyly dostatečně ukotvené. Kolem dokola, podél zrezivělého železného plotu rostla vysoká tráva.

„Půvabnej obrázek, že jo?“

Za policistou se ozval chraplavý opotřebovaný ženský hlas.

„Nevím, jestli půvabný, ale... každopádně bukolický.“

„Já jsem Mollie, majitelka hotelu. Ukážu vám pokoj.“

Obloustlá stará žena se šouravým krokem vydala k výklenku, v němž byl vidět začátek schodiště. Julien šel za ní, snažil se nevnímat kyselý zápach potu. Schodiště pod každým Molliiným krokem zasténalo bolestí.

„Dám vám pokoj, ve kterém byl ubytovanej váš předchůdce, když přijel,“ prohlásila pevným hlasem, když vystoupali do patra. „Ne že bych na vás chtěla přivolávat něco zlého, ale je to jediná cimra, kterou mám připravenou.“

„Já nedám na pověry,“ uklidnil ji Julien žertem, přitom spát v téže posteli jako muž, který podle toho, co ví od nadřízeného, zemřel už osm měsíců po nástupu do funkce, v něm nevyvolalo nijak příjemný pocit.

„Jste ve Smrthoře, mladej muži. Uděláte líp, když na pověry dáte...“

Otočila klíčem v zámku prvních dveří v chodbě, jež se jevila jako nekonečná, tmavé parkety a sešlé stěny se ztrácely v šeru, ponechané napospas vyhaslým lustrem, který visel ze stropu jako smyčka na popravišti.

„Hilton to není,“ dodala majitelka podniku a podala Julienovi klíč, „ale předpokládám, že pro dnešní večer pán nebude tak náročnej... Snídaní podáváme od sedmi, jestli chcete něco k večeři, tak si řekněte manželovi o hotovku. Já mám na starost jenom ubytování a ranní kafe.“

Julien odevzdaně přehlédl pohledem přidělený pokoj. Počkal, až se Mollie odšourá na schodiště, a zavřel za sebou dveře. „Hilton to teda fakt není...“ povzdychl si, napodobil přitom stařenin hlas. Pořád cítil její puch, a tak otevřel okno, aby vyvětral, a šel si do auta pro kufr. Když procházel kolem nálevního pultu, všiml si, že žena, která ještě před chvilkou seděla u čaje, zmizela, v sále zbyl jen prázdný šálek a nehybná kočka. *Musím to jeden den vydržet,*

dodal si odvahy, a než se vydal do ledového větru, vyhrnul si límec, *jeden den vydržet v tomhle baráku...*

„Dáte si ještě kafe?“

Molliin hlas ho vytrhl z přemítání. Podivil se, že ji neslyšel, protože při každém kroku brousila podlahu. Mi-moděk se podíval směrem k jejím nohám. Měla na nich pořád tytéž umolousané pantofle. *Co mě mohlo tak zaměstnat, že jsem si neušiml Molliina hluku ani pachů?* uvažoval chvilku, ale na nic nepřišel.

„Ne... ne, díky, to bude stačit.“

„Nechutná vám?“

„Ne, to ne, je moc dobrý, ale už musím běžet na komisařství, nesmím hned první den přijít pozdě.“

„To máte pravdu, při té příležitosti vzkazte svému kolegovi, tlustému Franckymu, že nejsme zaopatřovací ústav! Ať přijde co nejdřív zatahnout sekeru, co tady má.“

„Dobře, vyřídím.“

„A po práci přijďte na pivo, pověřiví lidi se scházej u nás.“

„Tak to vás musím, Mollie, zklamat. Krátký pobyt ve vašem interhotelu mě nestačil obrátit na víru,“ namítl Julien a vstal. „Ale každopádně díky za pohostinnost.“

Když se chystal odejít z hostince a už tam, aspoň doufal, víc nev Kročit, zaslechl ještě poslední radu staré ženy: *Někdy je potřeba umět poslouchat hlasy, naše spása je možná ve slovech...*

Ohlédl se a zadíval se na ženu, která se od okamžiku, kdy mu nabízela kávu, ani nepohnula, stála zpříma jako náhrobní kámen a upřeně se na něj dívala. Mastný obličej byl jako z kamene, ale čelo se zkrabatilo překvapením, že se Julien ohlédl.

„Na něco jste zapomněl?“ zeptala se a v hlase jí poprvé zazněla špetka zdvořilosti.

„Ne... co myslíte tím ‚poslouchat hlasy‘?“

„Prosím?“

„Něco jste mi říkala, ne? Když jsem k vám stál zády.“

„Ne. Neřekla jsem ani slovo... Nezapomeňte tlustýmu Frankymu říct, že dokud nezaplatí, co dluží, tak bude běhat hasit žízeň o hezkejších pár kilometrů dál!“ vyštěkla a zamířila za nálevní pult.

Julien vyšel ven a nadechl se chladného vzduchu. Té ženě nejspíš straší ve věži. Byl si jistý, že mu něco říkala. *Už aby byl večer, vybalím si věci a budu moct zapomenout na tohle místo...* říkal si, když se usazoval za volant svého kombíku Volvo.

Nezamířil hned na policejní stanici, ale chvílku se projížděl ulicemi vesnice. Už se v nich byl projít včera odpoledne, ale v téhle denní době objevoval místa oplývající jistým půvabem. Pouliční lampy ještě chvíli bojovaly s rozkolísanou tmou noci a zalévaly domy příjemným nažloutlým světlem. Julien znovu pocítil dojem z předešlého dne: Smrthora je vesnička ztracená v lesích, ale v žádném případě není zchátralá tak, jak by se u natolik odlehlého místa dalo čekat. Asfalt na vozovkách je ve vynikajícím stavu, čistá a vkusně upravená průčelí většinou honosných vícepatrových domů s několika komíny svědčí o snaze obyvatel pečovat o celkový ráz obce. Julien projížděl čistounkými prostranstvími, podél hustě osázených květinových záhonů, obchodů s lákavými výlohami bez železných rolet, kolem parkovišť s auty respektujícími pruhy namalované na zemi, zabraný pozorováním ulic zářících čistotou, které jako by sem někdo přenesl přímo z nějaké přepychové švýcarské vesničky. Mlha, která se v každém zákoutí nenuceně povalovala pár centimetrů nad zemí, dováděla k dokonalosti portrét výjimečného, skoro až snového místa. Až na to, že Julien nesnil. Byl

skutečně tam, ve Smrthoře, pozoroval zvlněnou krajinu obklopující vesnici, viděl, jak z pahorků sestupují bílé obláčky, prosmykají se mezi stromy, kloužou podél přírodní kotliny a shlukují se mezi domy a zvlhčují dlažbu. Jel dál, obkroužil čtvercovou náves s velkým kovaným altánem uprostřed a odbočil směrem ke hřbitovu, který viděl na fotografii na zdi v hostinci. Trefil k němu bez směrovek i navigace, stačilo zamířit k hoře vypínající se jižně od vesnice a zaparkovat u ní. Na fotce v rámečku se skála tyčila hned za kácejícími se kříži a bděla nad klidem mrtvých jako ten nejodolnější náhrobek.

Po deseti minutách jízdy se z mlhy a rozplývající se tmy vynořil chladný obrys hory, pyšně se blýskala v měsíčním světle asi sto metrů od Julienova vozu. Její úbočí se podobalo ohromné čepeli nože, mířilo vzhůru k obloze, pod vrcholem se zaoblovalo a tvořilo přirozenou plošinu, obehnanou kovovým zábradlím. *Shora musí být krásný rozhled!* pomyslel si Julien nadšeně a naklonil se k čelnímu sklu. *Bude stačit najít pěšinu, po který se dá dostat nahoru...* *Mohl bych požádat milou Mollie, aby mě tam zavedla!* usmál se při představě staré ženy, jak stoupá po mnoha schodech, které nezbytně vedou nahoru, a přitom vydechuje smrdutý vzduch. Vypnul motor a vystoupil z auta. Listopadový chlad se mu tady zdál syrovější než ve vesnici. *Ten kamenný obr určitě kumuluje zimu,* řekl si a otočil se směrem k obydlím, jež v dálce jedno po druhém vystupovala ze tmy. Z lesů všude kolem dál pomalu stoupala mlha.

Julien se otočil zpět a ušel pár kroků směrem k hřbitovu. Nízký zrezivělý plůtek ohrazoval soubor ostatků, kterých podle opilých křížů, protrhávajících zemskou slupku, nebylo víc než deset. O boty se mu otírala stébla vysoké trávy s kapkami rosy. Policista nevěděl, co ho tak přitahuje k tomu místu, ale cítil, že bez téhle pouti by se nemohl začlenit do organismu vesnice. Před cestou